

РЕШЕНИЕ

№ 644

гр. Пазарджик, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежана Стоянова

при участието на секретаря Христина Велчева
като разгледа докладваното от Снежана Стоянова Административно
наказателно дело № 20215220201241 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „М.” АД, ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „***” № 137, ет.3, представлявано от изпълнителните директори В. М. В. и Г. А. А. против НП № 38-62/21.07.2021 г. на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, с което на основание чл.116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) и за нарушение на чл.53, ал.1 от ЗМИП във връзка с чл.15, ал.1 от ЗМИП на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 (пет хиляди) лева.

В жалбата се навеждат твърдения за материална и процесуална незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление, чиято отмяна се иска.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител – надлежно упълномощен адвокат, чрез който поддържа жалбата и пледира за отмяна на атакуваното НП. Релевират се възражения за

неспазен срок по чл.34 от ЗАНН, за неправилна квалификация на нарушението и за маловажност на случая.

За ответника по жалбата - АНО, се явява Т. П. - държавен служител с юридическо образование в ДАНС, която оспорва жалбата и пледира НП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и след като обсъди събраните по делото писмени и устни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, при съобразяване с разпоредбата на чл.63 от ЗАНН прие следното:

Няма спор, че жалбоподателят „М.” АД е финансова институция по смисъла на ЗКИ и задължен субект по смисъла на чл. 4, т. 3 от ЗМИП. При осъществяване на дейността си дружеството- жалбоподател предоставяло потребителски кредити на български граждани или на лица със статут на постоянно пребиваващи в Р.България, притежаващи ЕГН. Кредитирането се осъществявало чрез мрежа от представителни офиси в страната, като един от офисите се намирал в град Пазарджик.

През м. август 2020 г. служители на Дирекция „Финансово разузнаване" при ДАНС, един от които бил св.Р.Т. извършили проверка на дейността на дружеството по ЗМИП за периода от 01.01.2019 г. до 31.07.2020 г. При проверка на сключени договори се установило, че на 18.06.2019 г. в гр.Пазарджик между дружеството – жалбоподател и украинската гражданка А. О. бил сключен договор за заем CrediHome № 1191 - 10188891. При сключването на договора за заем между страните се установило делово взаимоотношение и за дружеството било налице задължение по чл.53, ал.1 от ЗМИТ да идентифицира физическото лице чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. При сключване на договора обаче заемополучателката О. не била идентифициран по начина, описан в чл. 15, ал. 1 от ЗМИТ. Тя била представила разрешение за пребиваване, издадено от МВР-София с № 701058606, а не официален документ за самоличност. В хода на проверката били установени още 5 договора за заем, при сключването на които лицата не са били идентифицирани съобразно законовите изисквания. Всичко установено при

проверката било описано в констативен протокол за проверка на място по ЗМИП. № ФР-10-928/ 09.02.2021 г.

С оглед установеното при проверката, св.Т . съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на нарушение, което било квалифицирано като такова по чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП, наказуемо по чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИТ. Актът бил предявен на управителя на дружеството, като тогава не били направени възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН били депозирани писмени възражения, в които било посочено, че данните за лицата, изискуеми от чл. 53 от ЗМИП се били събрани от удостоверение за постоянно пребиваване, което е официален документ, издаден от МВР. Било посочено, че установеното несъответствие със законовите изисквания не е довело до неблагоприятни последици, настъпването на които закона цели да предотврати.

Въз основа на съставения акт и след обсъждане на възражението, било издадено и атакуваното наказателно постановление, което било връчено на управителя на 26.07.2021 г.

Жалбата против НП била подадена до съда чрез АНО на 02.08.2021 г., с оглед на което е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от лице, легитимирано да предизвика въззивен контрол за законосъобразност на НП.

В хода на съдебното следствие като свидетел бе разпитан актосъставителя Р.Т. , чиито показания съдът кредитира като логични, последователни и непротиворечиви. От тях се установява, че нарушението е било установено при извършена целева проверка, както и че са били констатирани няколко подобни случая при договори, сключени в различни градове.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства, които са безпротиворечиви, а и не се отричат от жалбоподателя.

При така установената по делото фактическа обстановка жалбата е неоснователна.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Председателя на ДАНС на основание чл. 123, ал. 1 от ЗМИП. АУАН също е съставен от компетентно лице, видно от заповед рег. № 3-2640/10.09.2019 г. на л.82 в делото.

Наказателното постановление съдържа всички необходими реквизити съгласно чл.57 от ЗАНН. Вмененото на жалбоподателя неизпълнение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защитата. Посочени са нарушените материално - правни норми. Индивидуализирана е наложената имуществена санкция. В Н П наказващият орган е обсъдил подробно депозираните възражения и ги е приел за неоснователни, като е изложил и съображения за това защо случаят не следва да бъде приет за маловажен. Изложени са съображения защо нарушението не следва да се квалифицира като системно, така както го е определил актосъставителя в АУАН. Поради това съдът намира, че в хода на производството не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че правото на защита на нарушителя да научи в какво се обвинява не е било нарушено.

Както АУАН, така и НП са съставени в сроковете, предвидени в ЗАНН. Съгласно чл.34, ал.2 от ЗАНН за нарушение на нормативен акт, уреждащ мерките срещу изпирането на пари АУАН следва да бъде съставен не по-късно от шест месеца от откриване на нарушителя и не по-късно от пет години от извършване на нарушението. В случая документите, въз основа на които е открито нарушението са били изпратени на вниманието на проверяващите служители от Дирекция „Финансово разузнаване" при ДАНС на два пъти – на 11.08.2020 г. и на 19.08.2020 г. (л.29 и л.36 в делото), а АУАН е съставен и предявен на представляващия жалбоподателя на 09.02.2021 г., т.е. в шестмесечния срок по чл.34, ал.2 от ЗАНН. Наказателното постановление е с дата 21.07.2021 г., т.е. издадено е в шестмесечния срок от съставянето на АУАН. Ето защо твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че АУАН и НП се издадени извън преклузивните срокове, установени в ЗАНН са неоснователни, като в случая е приложима разпоредбата не на чл.34, ал.1 от ЗАНН, а на чл.34, ал.2 ЗАНН, в която са установени значително по-дълги срокове.

Материалният закон е приложен правилно. Фактическите констатации са напълно съответни на правната квалификация. Няма спор по делото, че жалбоподателят с оглед спецификата на своята дейност е задължено лице по смисъла на чл. 4, т. 3 от ЗМИП и като такова следва да спазва законовите изисквания. Разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП императивно повелява, че идентифицираното на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Нормата на чл.15, ал. 1 от ЗМИП предвижда, че идентифицирането на лицето, като част от мерките за комплексна проверка на клиентите, се извършва преди установяване на делови взаимоотношения между страните. Изрично в § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП е посочено, че разрешението за пребиваване не е официален документ за самоличност, а съгласно чл.3, ал.4 от ЗБЛД, документите за пребиваване удостоверяват само правото на пребиваване на територията на Република България. В процесния случай, всички събрани доказателства безпротиворечиво установяват, че на 18.06.2019 г. заемополучателя А. О. при сключване на договор за заем CrediHome № 1191 - 10188891 е била идентифицирана с представяне на разрешение за пребиваване, вместо с документ за самоличност по смисъла на ЗБЛД. Поради това съдът намира, че описаното в НП нарушение безспорно е било извършено.

Отговорността на дружеството – жалбоподател е безвиновна, представлява обективната отговорност на юридическото лице за неизпълнение на задължения към държавата и се реализира независимо от конкретния извършител, формата на вина, степента на обществена опасност на дееца и т. н.

Съобразно събраните по делото доказателства съдът намира, че законосъобразно наказващият орган е преценил, че не следва да прилага разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Обществената опасност на нарушението не е по-ниска от останалите от този вид. Самото нарушение е формално и за неговата съставомерност не се изисква настъпване на каквито и да било вредни последици, за да се приеме, че тяхната липса води до извод за ниска степен на обществена опасност. При извършената от контролните органи проверка са били установени и други идентични нарушения, от което може да се направи извод, че случаят не е инцидентен. С оглед на това, съдът намира

че нарушението не е с явно незначителна обществена опасност и не засяга в малка степен установения ред за държавно управление. Поради това и не следва да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и да се приеме, че случаят е маловажен.

Законосъобразно на дружеството – жалбоподател е била наложена имуществена санкция на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, тъй като именно в тази норма е предвидено наказание за задължено по чл. 4, т. 3 от ЗМИП юридическо лице, което е извършило нарушение на чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 от ЗМИП. Доколкото законодателят е предвидил санкции за нарушения, описани в тази норма и чл. 53, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от ЗМИП попадат сред тях, съдът намира възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, касаещи приложението на санкционната норма за неоснователни.

Законосъобразно АНО е наложил на дружеството – жалбоподател имуществена санкция в минималния предвиден в закона размер от 5 000 лв., като е съобразил всички обстоятелства, визирани в чл. 27 от ЗАНН и е изложил съображенията за това в наказателното постановление.

Поради изложеното до тук съдът намира, че обжалваното постановление е правилно, обосновано и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход от делото – потвърждаване на НП, принципно ответната страна - ДАНС, би имала право на разноски. В същото време обаче искането на Т. П., в качеството ѝ на пълномощник на Председателя на ДАНС, направено в хода по същество, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно от представеното пълномощно (л.94 в делото) пълномощникът Т. П. е лице с юридическо образование, но не е юрисконсулт.

Отговорността за разноски е обективна и невиновна, като на репарирание подлежат само действително направените разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единственото изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Такава

е и действащата към момента редакция на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Предвиденото изменение да се присъжда възнаграждение и когато ЮЛ са били защитавани и от друг служител с юридическо образование е в сила от 23.12.2021 г.

В конкретния казус Председателя на ДАНС е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от Т. П. – държавен служител с юридическо образование, което е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК във вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконосултско възнаграждение, и изходът на спора е благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ДАНС, не е бил представлявана от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) и на действащата към момента редакция на чл.63, ал.5 от ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, РС - Пазарджик,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-62/21.07.2021 г. на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, с което на „М.” АД, ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „***” № 137, ет.3, представлявано от изпълнителните директори В. М. В. и Г. А. А., на основание чл.116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) и за нарушение на чл.53, ал.1 от ЗМИП във връзка с чл.15, ал.1 от ЗМИП, е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 (пет хиляди) лева, като законосъобразно.

ОСТАВЯ без уважение искането на процесуалния представител на Председателя на ДАНС за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

